

Sygn. akt I CSK 2988/22

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa A. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko C. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 28 listopada 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 30 września 2021 r., sygn. akt VII AGa 490/20,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

**2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 5.400 zł
(pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej pozwanej C. sp. z o.o. w W. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 30 września 2021 r. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na oczywistą zasadność jej skargi kasacyjnej.

W judykaturze Sądu Najwyższego wyjaśniono, że przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej oznacza, iż dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze prima facie zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątplenia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, z 18 września 2012 r., II CSK 179/12 i z 13 marca 2017 r., I CSK 596/16). Powołując się na oczywistą

zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, postanowienie Sądu Najwyższego z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00).

Bliższa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej wnioskodawczyni nie pozwala przyjąć, by była ona – w powyższym rozumieniu – oczywiście uzasadniona. Skarżąca nie wykazała, że zastosowanie powołanych w podstawach skargi przepisów, których naruszenie miałyby wskazywać na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, było – w okolicznościach sprawy – oczywiście błędne lub doprowadziło do tego, że zaskarżone orzeczenie jest oczywiście nieprawidłowe.

Należy także zauważyć, że skarżąca w skardze powołując się na jej oczywistą zasadność formułuje zarzuty naruszenia licznych przepisów prawa procesowego i materialnego, koncentrując się jednak głównie na przeprowadzonym przez Sąd drugiej instancji postępowaniu dowodowym. Zgodnie jednak z art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

Pozwana we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała, iż oczywista zasadność jej skargi kasacyjnej wynikała z faktu, że Sąd II instancji wadliwie założył, „że zbyt niska temperatura i okresowo zbyt duży hałas w lokalu związany z wydarzeniami promocyjnymi odbywającymi się w ogólnodostępnych częściach Galerii Handlowej są wadami, które zagrażały zdrowiu pracowników powódki.” Zgodzić jednak należy się z Sądem II instancji, iż z § 30 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 26 września 1997 r. w sprawie ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 169, poz. 1650 z późn. zm.). wynika, że w pomieszczeniach pracy, w których jest wykonywana lekka praca fizyczna i w pomieszczeniach biurowych temperatura nie może być niższa niż 18 °C (291 K), zaś z ustaleń faktycznych poczynionych w niniejszej sprawie wynikało, iż w lokalu zajmowanym przez powódkę temperatura

ta niejednokrotnie była niższa. Z kolei hałas w czasie organizowanych w Centrum imprez mierzony w lokalu powódki przekraczał 72 dB przy normie (PN- 87/B-2151/02) wynoszącej 45 dB. Wartości tych nie można więc uznać za zgodne z obowiązującymi przepisami i normami, co potwierdzało tezę, że ich występowanie zagrażało zdrowiu. Zbyt niska temperatura w miejscu pracy oraz znaczące przekroczenia norm hałasu w lokalu nie zapewniają bezpiecznego przebywania w nim pracowników najemcy. Nie można więc przyjąć za skarżącą, iż założenie Sądu Apelacyjnego odnoszące się do przyjęcia, że przedmiotowe wady lokalu zagrażały zdrowiu pracowników było błędne. Trafne bowiem wskazano w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, iż ustalenie, że niezgodne z normami wartości temperatur oraz poziom hałasu w miejscu pracy stwarzają realne i obiektywne zagrożenie zdrowia personelu.

W związku z tym, należy uznać, iż skarżąca nie wypełniła spoczywającego na niej obowiązku w zakresie należytego uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej skargi kasacyjnej do rozpoznania, gdyż podane przez nią przyczyny oczywistej zasadności skargi kasacyjnej były chybione.

Z tych wszystkich względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 3, art. 108 § 1, art. 391 § 1, art. 398²¹ k.p.c.